

Byl jednou jeden svět.
Byli v něm lidé, jenže...
Taková divná jina,
^{co se tam bylo stalo?}
Chybělo tam soukromí.
Tedy, chybí. Nyní.

Vlastně ho kdysi měli.
Stroj tak měli stroj:
a se byli trochu lidé, nebo snad loupi,
že na slova nebyli příliš skoupi,
tak nepoznali, co by měli
- že stroj soukromí jim loupi.

Im, možná ho poznali jen někteří, jimi ne.
Kdo by podporoval stroj?
Ten přeci nemá chybu,
je tu pro dobro společnosti, dobro lidí,
a co je nejvíce podstatné,
je zde v rájnu světového klidu.

A kde jim stroj soukromí vzal.
Byl trochu všudylbyl, trochu všechnosmol...
A viděl vše. Dokud viděl,
kdo komu pusu dal,
za co se kdo stýdl,
všechna tajemství všech známých lidí.

Ukázala vám ne děs.
Stroj všechno viděl.
Vše napne, soukromí,
něc, co má být soukromá.
Kdo ospalý je, do postele rád by vlez,
kdo má radši vůně a kdo vůně,
ste kdo chlupy má,
kdo peněz má, uroc,
kdo moc má,
co se komu v noci zdá,
a kdo další dá
- Informace své.

ale pak se něco zlomilo.
Člověk, katový malý, ale chytrý dost
ten, komu se vždy snažil...
Ten dostal zlost,
Uchovával své myšlenky jen ve svém vědomí
- a něco dávneho se ověřilo.

Tím mě vyprávění skončilo.
Máže to všichni vidíte,
tak se trochu snažte,
ať nezapomenete jak kito lidé,
soukromí si vašte.
Podpisan - Matěj Čilka, školou z Týpce